

Toporzékolóparti Brüsszelben

2014 október 26. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Az internacionalista agresszió salakja visszahullhat a hadviselő hazai kiszolgálóira. Minél ramatyabban szerepelnek a balliberális alakulatok a választásokon, annál hisztérikusabban támadják az országot és annak rosszul döntő népét.

Belegondolni is rettenetes, milyen eszközökhöz nyúlnának a jövőben a szocialisták, ha annyira kijátszanák magukat a választók kegyeiből, hogy kiesnének az Országgyűlésből. Nagyon úgy tűnik, hogy a tébolyodásig emlegetett fékek és ellensúlyok rendszere az új szemükben azt jelenti: ha a balliberálisok megroggyannak, akkor jönnek a külföldi segédcsapatok, és megsorozzák a rútot, antidemokratikus módon a megbízhatatlan polgárok szavazatainak többségével kétharmadra került konzervatív kabinetet.

A baloldali csatlósmédia valami lélegzetállító szervilitással vágja haptákba magát és kontrázik alá minden létező bírálatnak, ami kívülről jön.

Egyetlen kritérium van, aminek meg kell felelnie egy nyugati megszólalónak: rosszat kell mondania az országról vagy fenyegetnie a kormányt és a lakosságot. Ha tehát nem fogadjuk el feltett kézzel az EU balos féltékéjének dühödött kritikáját, és nem ismerjük el már látatlanban, hogy az Egyesült Államoknak igaza van érvek, tények nélkül a vádaskodásban, akkor azt harsogják: a magyar kormány háborúzik Washingtonnal, Brüsszellel. Feltehetően már Dobó István esetében is azt kifogásolták volna, hogy katonái gazul megtámadták a török hadakat, amikor nem engedték be őket az egri várba. Hiába, ilyen az, amikor nem működnek a fékek és ellensúlyok. Akárcsak a tatárjárás idején, midőn rasszista kilengéssel meggátolták eleink nevezett etnikumot demokratikus alapjogai gyakorlásában, amikor az országban való szabad mozgásukat átmenetileg akadályozták, és szegényeknek várakozniuk kellett a Dunántúlra való átjutáshoz. Pedig nek is bizonyára civil szervezeteknek minősültek volna. Ha lett volna akkoriban már Európai Unió, kötelezettségszegési eljárást indítottak volna ellenünk, nem kétséges. Ki tudja, egy túlzott demokráciadeficit-eljárást kiérdemeltünk volna, amikor 1849-ben nem tettük le rögtön, csak késlekedve a fegyvert Világosnál az oroszoknak, diszkriminálva így a legyőzésünkkel kirekesztett osztrákokat.

Míndez persze egyfajta akasztófa-irónia, ám a támadások az ország ellen az Egyesült Államok és az Európai Unió ballib oldala részéről annyira abszurdak, hogy az már komolytalan. Túlmentek a groteszk nemzetközi attackok azon a határon, hogy hatékonyak lehessenek. A permanens támadások egy ponton túl inkább erősítik azt, aki elviseli őket, és rontják a renométját annak, aki mániákusan forszírozza a lehetetlenebbnél lehetetlenebb lejárato akciókat.

Az internacionalista agresszió salakja óhatatlanul visszahull a lélektani hadviselő hazai kiszolgálóira, az MSZP-re és társaira. Az állandó külföldi zárótűz miatt mintha abban váltak volna a megaloldaliak érdekeltté, hogy az eddigieknél is pocsékabban szerepeljenek, hogy mindenki mást hibáztathassanak. És aztán annál több hátszelet kapjanak kívülről. Az uniós és tengeren túli háttértámogatás viszont túlzottan magabizóvá teszi őket a folyamatos vereségek ellenére. Így minduntalan olyan aránytévesztésbe esnek, mint a mindig haragos Harangozó Tamás, aki bőszen azt követelte a T. Házban a kormányfőtől, derítse ki, kiket tiltott ki az Obama-adminisztráció az Egyesült Államokból. De ha Washington sem a személyeket, sem pedig a konkrét okokat nem hajlandó közölni, akkor a magyar kabinet ezt honnan tudhatná? És honnan veszi az MSZP, hogy az ab ovo atlanti-szervilis behódoló pozitúra nem visszataszítóan ellenszenves a magyar lakosság szemében? Amikor már akkor egyetértene egy külső államtól indult verbális agresszióval, annak szempontjaival, mielőtt elárulta volna. Tényleg nem veszik észre, hogy ez a durva kitiltásos cirkusz ellenünk az Egyesült Államokban belpolitikai érdekeket is szolgál? Hogy

Obamáék, a demokrata pártiak valószínűleg reménykednek abban, hogy pártpolitikai hozadéka lesz számukra a külügyi keménykedésnek, a renitens kis országok megregulálásának? Az már más kérdés, hogy ez kontraproduktív lehet, és feltehetően nem ússzák meg a leégést, de legalábbis megpörköldést a november eleji kongresszusi, törvényhozási választásokon. A hazai szocialisták felül persze nyugodtan be lehet áldozni Magyarországot a haladó erők oltárán. Energiáikat inkább arra fókuszálják, hogy elhittessék magukkal és megmaradt szimpatizánsaikkal: valóban gyzedelmeskedtek mindhárom idej megméréseken. Talán egyetlen józan ítélőképesség politikusuk, Botka László hiába ordítja le elégedetten mosolygó párttársai fejét és Kunhalmi Ágnes budapesti elnök óegyiptomi Kleopátra-frizuráját, amiért gyzelemül beszélnek lépten-nyomon, a szocialista embertípus felsőbbrendűségébe vetett hurróoptimista hitet nemigen tudja megingatni bennük. Pedig – hogy parafrázáljuk Pürrhosz épeiroszi uralkodó mondását – még egy ilyen gyzelem, és nem marad az MSZP-nek szavazója.

Sok jel mutat arra, hogy az ábaloldalon elpattant egy húr valahol a fejekben. Áthágnak azokat a határokat, amiket magára valamit adó, lelkiileg nem instabil ember nem lép át. Legújabbán Ujhelyi István próbált rekordokat dönteni az egészségnyi idő alatt abszolválta haza elleni gyölködés, böszme balítélet kategóriában az Európai Parlamentben a rólunk rendezett, vitanapnak hívott balliberális üvöltőderbin. Megfejelte produkcióját azzal, hogy még jól fel is jelentette az uniós csalásellenes hivatalnál (OLAF) szülőhazáját, amiért szerinte a miniszterelnök megmondta, hogy azok a települések eleshetnek az EU-támogatásoktól, amelyek nem fideszes jelöltet választanak. Persze senki sem mondott ilyesmit, ám mégsem emlékszik mindenre rosszul a szoci pitbull. Mert párttársa, Veres János tényleg azzal fenyegetőzött pár éve miniszterként, hogy úgy kapnak majd EU-pénzeket a települések, ahogy szavaznak. Szikrázó szemekkel arról is szölt az újdonsült magyar balos delegációvezető Strasbourgban, hogy 2018-ban véget vetnek a rezsimeknek. Láthatóan nem érzékeltte, hogy mégsem illik elvben civilizált embernek pártterdekből hazai belpolitikai ügyekkel traktálnia az uniós törvényhozást. Már csak amiatt sem, mert ezzel nyíltan elárulta, hogy kizárólag a bosszúvágy, reváns motiválta őket a vitanap kiereszkolásával. A toporzékolópartit azonban kínos érdektelenség kísértte. Navracsics Tibor uniós biztosi megválasztásának megakadályozására semmi esélyük nem volt. Füstbe ment a szocialista terv.

A néppárt részéről felszólló Gyürk Andrásnak igaza volt: többet ártottak a baloldaliak maguknak a támadásokkal, mivel ezek miatt is szerepelnek oly rosszul a választásokon. Mégis, az ábaloldalon a helyzet változatlan. Élvezetük viselkedéséből nyilvánvaló, hogy nem véletlenül nem mondják meg, mit értenek más politizálás alatt. Mert még radikálisabb hangütés irányába tolnak el. Nincsen semmi cicó, nem lepleznek őket szemérmeskedve semmilyen agresszív szándékot, csak durr bele a rágalmakkal, ami a csövön kifér. Nincs is igényük rá, hogy bármilyen, mégoly vérszegény bizonyítékfeleséget prezentáljanak. Akárcsak az európai liberábaloldali rültek házának, Ulrike Lunacek és Sophie in 't Veldig: pusztán az egzaltáltság fokában vetélkednek egymással. Nem csak nem lesz itt nyugalom tehát (Copyright Heller Ágnes), ha rajtuk múlik, de változás sem a portájukon. A forradalom gyermekei felfalják saját magukat s a jövőjüket. S még szerencsájük van, ha nem járnak úgy, mint a balos aktivisták a Lánchídon, akik eltorlaszolták a csúcsgorgalom kellős közepén a forgalmat, ám tíz perc alatt elsöpörte, félretolta őket kormányzidalmazó molinóztól együtt a népfelháborodás.

Megyeri Dávid - mno.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>
- Minden "lájkszámít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu]]>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
